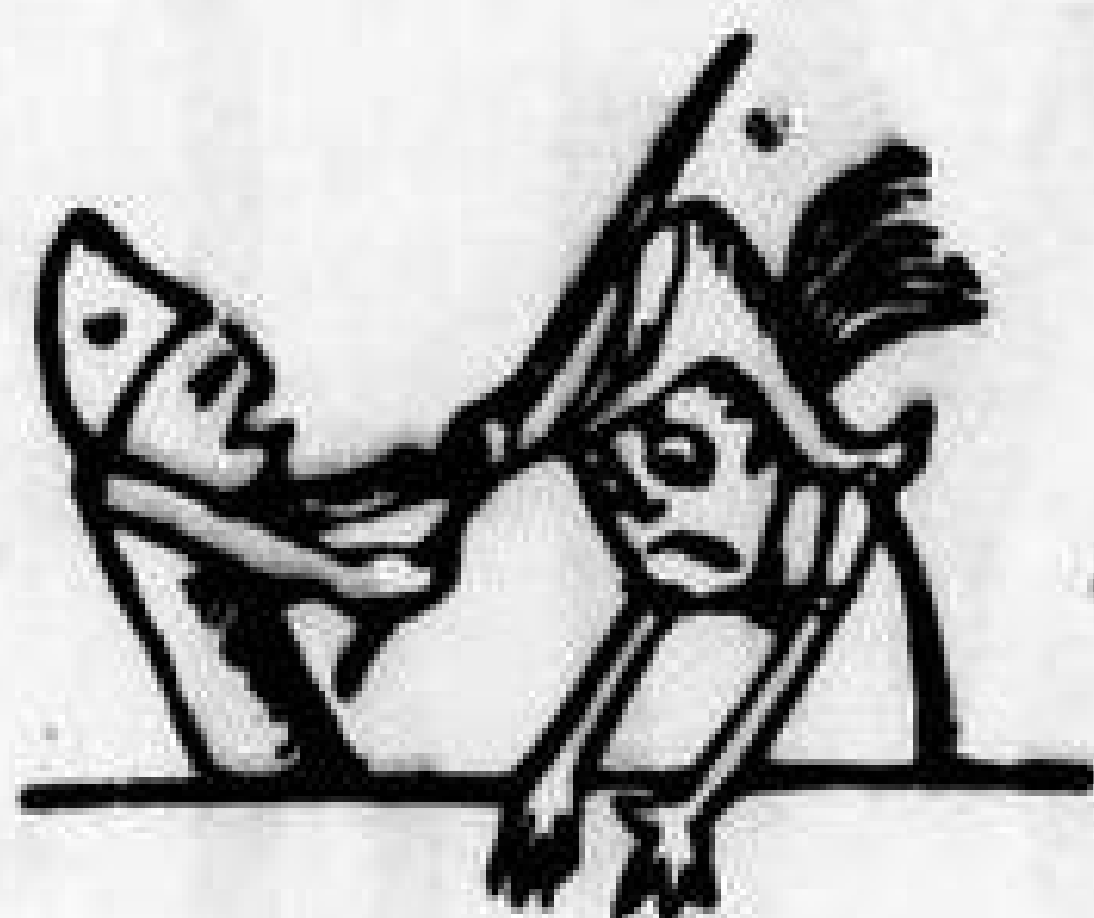

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Νίκολσον, βρὲ Φασουλῆ τὸν ξέρεις;

Φ.—Εἰς τὸ Θεό σου, Περικλῆ, μὴ μοῦ τὸν ἀναφέρῃς.
Ἀκοῦς ἐκεῖ! πῶς γύριζε τάχα μὲ μιὰν Ἀγγλίδαν...

Π.—Καὶ ποῦ τὴν ἤρρε, βρέ, αὐτὴ τὴν ἀσπλαχνη;

Φ.— Οὐκ οἶδα.

Καὶ δῆθεν πῶς ἐπήγαιναν περίπατο καὶ οἱ δύο,
καὶ δῆθεν οἱ ἔκανε πολὺ σπουδαῖο κρῦο,
καὶ δῆθεν πῶς εὐρέθησαν καὶ οἱ δύο ὅτ' αὐτὰ Πευκάκια,
καὶ ὁ Καρπούζης, φίλε μου, δίχως θυμὸ καὶ κάκια
«Τίς εἶ; τοὺς λέει, κύριοι; βέρι γοὺ ἐλ τοῦ λένε,
(καὶ ἔπειτα σκούζουν, Περικλῆ, οἱ Ἕλληνες πῶς φταίνει.)

«Τίς εἶ; τοὺς λέει, κύριοι; σπὶκ ἱγγλῖς; τοῦ φωνάζουν,
καὶ δίχως λόγο καὶ ἀφορμὴ τὸν ἀγριοκυριάζουν.

«Τίς εἶ; τοὺς λέει, κύριοι, καὶ τέτοια δὲν τὰ νοιόθω».

«Γκὸν τε μ' αὐτὸς τοῦ ἀπαντᾷ καὶ τοῦδεῖς τὸ γρό-
«Κατὰ τὸν περὶ φυτειῶν καὶ πευκακίων νόμον, [θο.

τοῖς ἀπαντᾷ μ' εὐγένειαν, ἀλλάξετε τὸν δρόμον».

Αὐτοὶ ὀλίγον προχωροῦν, ὁ χωροφύλαξ στέκει,

καὶ ὅπως πέφτει, Περικλῆ, φορικτὸ ἀστροπελέκι,

τοῦ δίνει μιὰ τοῦ δίνει δύο, τοῦ δίνει τρεῖς καὶ δέκα...

σκούζει ὁ Ἀγγλος δυνατὰ, σκούζει καὶ ἡ γυναῖκα.

Ὁ Ἀγγλος λέγει: Νί κ ο λ σ ο ν καὶ Ἀγγλικὴ πρε-
καὶ ἀντιτάσσει, Περικλῆ, τὴ βία εἰς τὴν βία. [σβεῖα:

Ἀρπάζει τὸ μαστοῦνι τοῦ ἀμέσως ἡ Ἀγγλίδαν...

Π.—Μὰ ποῦ τὴν ἤρρε, Φασουλῆ, τὴν ἀσπλαχνη;

Φ.— Οὐκ οἶδα.

Καὶ νὰ μιὰ μαστουρνιὰ καλὴ τοῦ φέρνει' σιὸ κεφάλι
καὶ ὁ Καρπούζης γίνεται φωτιά καὶ ἀνεμοζάλη

ἀνέβηκε ὅτ' αὐτὰ μάτια τοῦ τὸ ἐθνικὸν τοῦ αἵμα

καὶ λέγει: «Ἀγγλοὶ ἀποικοὶ, προσβάλλετε τὸ στέμμα,

τοὺς νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ αὐτὴν τὴν βασιλείαν;

Νομίζετε πῶς βροῖσκεσθε, μωρέ, εἰς τὴν Ἀγγλίαν;»

Τότε ὁ Ἀγγλος μιὰ γροθιά καλὴ τοῦ κατεβάζει

καὶ ὥς ποῦ νὰ πῆς Πά τ ε ρ ἡ μ ὦ ν τὴ κεφαλὴ τοῦ

[σπάζει.

Καὶ ὅπως λύκος ἄγριος ὁρμᾷ κατὰ προβάτων

καὶ ἐκεῖνα φεύγουν ἐντρομα νὰ σώσουν τὴν προβιά

[των,

τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, καὶ ὁ Καρπούζης τρέχει

καὶ μετὰ γενναιότητος τοῦ Νίκολσον τῆς βρέχει.

Ἐἰ τώρα τὰ χρειάστηκε καὶ ἡ εὐγενὴς Ἀγγλίδαν.

Π.—Μὰ ποῦ τὴν ἤρρε, Φασουλῆ, τὴν ἀσπλαχνη;

Φ.— Οὐκ οἶδα.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην τρικυμίαν

τρέχει καὶ ἡ Νικόλαινα πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν.

«Τί θές, κυρὰ Νικόλαινα;» τῆς λέει ὁ κλητῆρας,

καὶ αὐτὴ τοῦ δείχνει, Περικλῆ, αἱματομέναν χεῖρας.

Αὐτὸς ἀμέσως ἐννοεῖ πῶς καὶ θὰ συμβαίνει

καὶ εἰς τὰ Πευκάκια γρήγορα μαζί της ἀνεβαίνει.

Καὶ ταῦτα τὰ περὶ πευκῶν, Καρπούζης καὶ Ἀγγλίδος,

ἀλλ' ἤδη περιπλέκεται ἡ θέσις τῆς πατρίδος.

Ὁ πρέσβυς διακοίνωσιν εἰς τὸ Λονδῖνον στέλλει,
καὶ εἰς τὸν Τρικούπην παρευθὺς τὸ πρᾶγμα ἀναγέλ-
[λει

ὁ κύριος πρωθυπουργὸς σὰν σαστισμένος στέκει
καὶ ἀκόμη περισσότερον τὸ πρᾶγμα περιπλέκει.

Οἱ πρέσβεις τῶν δυνάμεων εὐθὺς συνεδριάζουν

καὶ ἐν σῶμα χωροφυλακῆς εἰς τὴ γραμμὴ τὸ βάζουν·

παίζει εὐθὺς ἡ μουσικὴ τὸν ὕμνον τῆς Ἀγγλίας

καὶ φέρει ὅπλα ὁ στρατὸς μετὰ μελαγχολίας,

ὁ Μέγλεν τὸ καπέλο τοῦ μετ' εὐλαβείας βγάζει

καὶ οἱ παρευρισκόμενοι κάνουν μεγάλο χάσι.

Ὅποια λύπη, Περικλῆ, τὸ στήθος μου πιέζει,

γιατὶ δὲν παίζουν, ἀδελφέ, καθόλου οἱ Ἑγγλέζοι.

Π.—Ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖς ἐσὺ τὰ κατὰ τὴν Ἀγγλίδαν,

Φ.—Ἰδὲ τὴν πρώτην τοῦ «Ρωμιοῦ» πολιτικὴν σελίδα.

Ἐγὼ νίπτω τὰς χεῖρας μου ὡς Πόντιος Πιλάτος,

καὶ κλαίω τὸν Καρπούζην μας καὶ ὁλόκληρον τὸ Κρά-

Π.—Καὶ τὰ γυμνάσια ἐσὺ πῶς ἤρρες τῶν εὐζώνων; [τος.

Φ.—Τὰ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτα μ' ἐκεῖνα τῶν Τραχώνων,

μὲ μόνην τὴν διαφορὰν πῶς εἶχαν φουστανέλα,

ἀλλ' ὡς πρὸς τὰλλα, Περικλῆ, ἤθελαν μαναβέλα.

Ὅλῖγα ἀσφαῖρα πυρὰ, λίγη λογχομαχία,

καὶ τέλος πάντων, φίλε μου, φορικτὴ ἀποτυχία.

Π.—Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Φασουλῆ, τὰ πράγματα τοῦ Κρά-

[τους;

Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ Περικλῆ, δὲν ἔχομ' ἀποπάτους

καὶ εἶνε ἡ ἔλλειψις αὐτὴ σπουδαία καὶ μεγάλη,

γιατὶ, καθὼς σοῦ ἔλεγα οἱ ἄνω Ἀγγλογάλλοι,

ἂν ὅστιν Ἀθήνα εἶχαμε πέντ' ἔξη ἀναγκαῖα,

ποτὲ δὲν θὰ κατέβαινε ὅστιν νοῦν τῶν ἡ ἰδέα

νὰ τρέχουν ὅστιν Λυκαβητὸ δῆθεν γιὰ περιπάτους,

ἐνῶ κυρίως ἔψαχναν νὰ εὕρουν ἀποπάτους,

καὶ ἐκεῖ τὸν χωροφύλακα συνήντησαν τυχαίως,

τῆς ἔδωκαν, τῆς ἔφαγαν καὶ ἀπέδρασαν ταχέως.

Οὕτω σ' αὐτὴν τὴν ἔλλειψιν, νομίζω, τῶν Ἑλλήνων

ὀφείλομεν ταπεινώσιν αἰσχρὰν ἀπ' τὸ Λονδῖνον.

Τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, χάριν μικρῶν πραγμάτων

πίπτουν τὰ ἔθνη μπρούμητα ἐντὸς τῶν ἀποπάτων.

Π.—Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ποῖον τὸ φρόνημά σου;

Φ.—Τὴν ἔχει ὁ Πρωθυπουργὸς κακὰ.

Π.— Βρὲ αἵντε χάσου!

Φ.—Τὴν ἔχει ὁ Πρωθυπουργὸς πολὺ κακὰ σοῦ λέω,

καὶ ὅλους τοὺς ὑπουργικοὺς κατάκαρδα τοὺς κλαίω.

Π.—Μὰ πῶς τὸ ξέρεις Φασουλῆ;

Φ.— Ἀπὸ πολλὰ σημεῖα.

Ἐν πρώτοις ἐκενώθησαν σπουδαίως τὰ ταμεῖα,

ἐξ ἄλλου βουλευταὶ πολλοὶ τοῦ Θεόδωρῃ πλακόνουν,

ἐνῶ οἱ ἄλλοι κάθονται καὶ τραχανὰ ἀπλόνουν,

ἔπειτα καὶ ἡ Τράπεζα δὲν ἔχει πρὶν νισάφι

καὶ διόλου δὲν κυκλοφορεῖ ὅστιν ἀγορὰ χρυσάφι.

Ἐπειτα καὶ τοῦ Νίκολσον τὸ ἀνωτέρω δράμμ,

κατόπιν τοῦ Κορομηλᾶ τὸ ρα ν τ ε β ο ὦ συνάμα,

τῆς πριγκηπέσσης ὕστερα οἱ θυρλληθέντες γάμοι,

σημαίνουν τὴν Κυβέρνησιν πῶς πῆρε τὸ ποτάμι.

Καὶ σκέπτομαι, βρέ Περικλῆ, πρὶν ὁ Τρικούπης πέσῃ,

ν' ἀλλάξωμε τὸ φρόνημα, μὴ βροῦμε καμμιὰ θέσι.

Π.—Τοιαῦτα δὲν ἐπίστευα ποτὲ νὰ ἐκστομίσῃς

καὶ ὄρσε δύο χαστουκιστοὺς διὰ νὰ μ' ἐκτιμήσῃς.

Φ.—Τῆς δέχομαι καὶ σ' ἐκτιμῶ μεγάλως διὰ βίου,

καὶ πᾶμε εἰς τὸν καφωφενὲ τοῦ Ἀναβρυτρίου.